

genlunde føle sig bunden i alle Punkter til disse Statutter, men ved at fremsende dem som en Slags Bemærkninger til Lovforslaget, vilde man komme til at godkende dem i højere Grad, end det er ønskeligt. Jeg vil tilføje, at det er ganske sædvanligt, at man under flige Lovforslags Behandling kommer ind paa Enkeltthederne og fremdrager dem, og det vil der blive givet Lejlighed til, saa at man kan udtale sig om, hvad man ønsker. Nu er det ganske rigtigt, at ved Loven af 28de Maj 1880 har man udfondret de mindre Ejendomme, men det ærede Medlem, som antede over, at man ikke har fastsat alt i Loven, vil se, at naar der ikke staar en Grænse, er det, fordi Grænsen kan være flydende, og i det hele plejer man ikke i Kreditforeningslove at slaa alt for meget fast, men man plejer at overlade Enkeltthederne til Statutterne. Dermed vil jeg ikke modsigge, at naar det fra Rigsdagens Side ønskes, at der skal sættes mere ind i Loven, end der staar, at det da naturligvis er et Spørgsmaal, der kan tages under Overvejelse. — Det ærede Medlem, jeg allerede har nævnt, mente, at Lovforslaget ikke forudsatte, at der var solidarisk Ansvar. Jeg forstaa nu ikke ret, hvorledes det ærede Medlem kan falde paa at forudsætte, at man kan forelægge et Kreditforeningslovforslag, hvor der ikke skulde være solidarisk Ansvar forudsat. Jeg tror, det er i og for sig noget, som med Nødvendighed følger af Kreditforeningssystemet. Det kan være begrænset f. Eks. til Serier, Afdelinger eller paa anden Maade, men at man ikke skulde kræve Solidaritet hos en Kreditforening, forekommer mig at stride mod Begrebet Kreditforening, i alt Fald saaledes, som det er udviklet hos os. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at under Litra g i § 1 staar: „at Debitorerne til Opfyldelse af det gensidige Ansvar ere pligtige“ til at indbetale kontant de 2 pCt. Der er altsaa — det synes i alt Fald jeg — tydelig nok talt om gensidigt Ansvar. Det kan være, at dette gensidige Ansvar tænkes ordnet noget anderledes statutmæssig end i andre Kreditforeninger, men det er der og det i fuldeste Omfang. Jeg tror, at Tanken har været, at man ikke vil gaa til Serier men til Afdelinger. Men i det man gør det, bliver netop samtlige Laantagere solidarisk ansvarlige, i alt Fald subsidiært; thi Serieinddelingen, som vi kende hos os, har jo den Ufuldsommenhed, at de forskellige Serier ikke ere solidariske med hinanden. Det er egenlig forskellige Kreditforeninger. Altsaa med Hensyn til Solidariteten tror jeg nok, at det er Tanken, at Statutterne her skulde

tilbyde alt, hvad der paa nogen Maade kan forlanges. Det ærede Medlem mente ogsaa, at Administrations- og Reservecfonden skulde være den samme. Det er undertiden Tilfældet, men ikke altid, og jeg forstaa det saaledes, at 2 pCt. skulde være sikrede til Reservecfonden, og at, naar der staar, at 1/10 pCt. af Laanenes Beløb halvvaarlig skal indbetales til Administrationen, det da vil sige, at Administrationen skal afholdes af denne Tiendedel, men behøver man ikke saa meget til Administrationen, kan man opkræve mindre. Det forekommer mig ogsaa i og for sig naturligt, og det er ingenlunde givet, at Reserve- og Administrationsfonden skal falde sammen. Jeg kan sige, jeg finder det ingenlunde ønskeligt, at Reservecfonden er stillet saaledes, at den tillige med Nødvendighed skal yde Bidrag til Administrationen, naar det behøves.

Hvis jeg tør forudsætte, at dette Forslag vil blive undergivet Udvalgsbehandling, hvilket jo er sædvanligt, og hvad jeg ikke kan tvivle om, da Sagen jo har stor principiel Betydning, og jeg meget vel indrømmer, at det, man gør her, maa og kan faa Betydning ogsaa ved andre Foreninger, vilde jeg være noget tilbøjelig til at opsætte Forhandlingen om Enkeltthederne, indtil der bliver Lejlighed til Konference med Udvalget, og indtil 2den Behandling af Sagen kommer til at foreligge. Jeg tror ikke, man gavner Sagen meget med her at komme ind paa altfor mange Enkeltheder, men jeg indrømmer for øvrigt, at visse Enkeltheder kunne staa uklart, fordi vi have givet vore Kreditforeningslove en meget kort Affattelse og overladt grumme meget til Statutterne. Deraf følger ogsaa, at Rigsdagen har et vist Krav paa at blive bekendt med, hvorledes en saadan Lov agtes bragt ud i Livet, i alt Fald i de store Træk, forinden den giver sit Samtykke til den.

Det. Hansen: Det forekommer mig, at de Udtalelser, vi hørte fra den højtærede Minister, ere for saa vidt tilfredsstillende, som den højtærede Minister altsaa er rede til at forhandle blandt andet ogsaa om det Punkt, hvorvidt det ny Princip i denne Lov ogsaa kan udvides til andre Kreditforeninger. Da vi alle ere enige om, at Principet er godt og sundt, vilde det jo være meget heldigt, om man paa Grundlag af denne Lov kunde komme til en Forhandling derom og navnlig ogsaa til en Undersøgelse af det Spørgsmaal, om der for andre Kreditforeningers Bedkommende maatte være særlige Hindringer til Stede for at udvide